

ΔΕΚΕΒΡΗΣ 1912—ΑΡΙΘ. 4(52)

ΠΡΟΣΤΙΜΗ
32

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ④ ④ ④ ④

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ④ ④ ④

ΟΡΓΑΝΟ ΤΩ ④ ④ ④ ④

ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΩΝ ④ ④

ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΙ ④ ④ ④

ΑΪΝΤΙΝΙΟΥ ④ ④ ④

Ν

Ε

Ο

Τ

Η

Σ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΟΔΟΣ ΓΑΛΑΖΙΟ 30

ΣΜΥΡΝΗ

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ

‘ ΝΕΟΤΗΣ ,
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΤΑΙ
 ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ
 ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ
 ΜΕ 32-48 ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ
 ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΕΤΖ. 2
 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΦΡ. 12

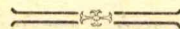
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ :

ΑΛΕΞΑΣ — Επί τῆς	Σελ. 114
'Από τῶν «Σχολῶν»	» 122
Γιά τὸν Δούλο,	» 136
ΜΑΡΚΟΣ ΛΥΓΓΗΣ — Κομμάτι ἀπὸ τὸ «Ταμπού τῆς Ραβίας»	» 162
Θ. ΞΕΛΑΚΟΣ — Πι ἀπὸ τὸ μετὰ τὸ 1' ἀπὸ τὸ «Μονοπλάνο τοῦ Πάπας τοῦ Φ. Ρ. Μαριόττη»	» 121
ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ — Στὸν Ὀμηρὸ (ἀποχαι- ρετισμὸς πρὸς τὶς Σμυρνιακοὺς κόλλες.)	» 118
Δ. Π. — Ἄπὸ τῆς «Γραμμῆς τῆς Βιάννας» (Ἐλαφτὸς τῆς Ἀντιόχειας) τοῦ Pierre Lousys.	» 120
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ — Ἀπὸ τῆς «Στροφῆς» τοῦ Μορέας	» 129
Π. ΣΠΑΤΑΛΑΣ — Ὁ ἀναγκαστικὸς	» 123
ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΑΣ — Τὸ κωμικὸν	» 130
Κ. ΦΡΙΑΤΡΟΣ — Καὶ ἀπὸ τῶν	» 119
ΕΠΙΘΕΣΤΗΣ.	» 137

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

(ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὶς Σμυρνιακοὺς)

Γέρο μου, τί μας τραγουδᾶς τοὺς ἀγρίους μαχαιράδες
 ποὺ ἢ μεταξὺ τοὺς τρώγονται ἢ τρων με τὶς οκάδες
 βαρὶα βοδιῶν κομμάτια ;

Γέρος κι' ἐγὼ, μα ὀμηρικο σαν ὄριζα κοντίλι
 τῆς Σμύρνης θα ζουγράφιζα τὰ κοραλένια χεῖλη
 καὶ τὰ μαριόλα μάτια.

ΣΜΥΡΝΗ,

ΕΠΙ ΖΩΗΣ

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε κ' ἡ λίμνη ἔπαιρνε τὸ στεγνὸ στὸ κῦμά της τρεμούλιασμα, τὸ γλυκὸ τόνειρο ποὺ ἀναθυμίζει τοῦ ὑπνιασμένου κάτι περασμένα πρόσωπα π' ἄλλον καιρὸν εὐτυχισμένον ἔχει δεῖ, ἱστορίες πώχουνε περάσει στὸ δρόμο τῆς ζωῆς του, ἀναθυμίσματα παλιὰ καὶ δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἡ πολιτεία πέρα ἔχει τόσα τζάκια, τόσους δρόμους μὲ τ' ἑς πλατεῖες της καὶ ἀπάνου τὰ καμπαναριά ἀνταριασμένα κ' ἔχει τόσες ἐκκλησιές ποὺ πάντα ἄφωνοι στέκουν οἱ ἅγιοι σὰ μαρτύρια τους. Κάπου κ' οἱ μιναρέδες χάνονται στὸν θολὸν ἀέρα. Ἡ δημοσιὰ πέρα μακριὰ ἔρημη ἀπὸ διαβάτες, μονάχα τὸ βουνὸ ἀγρυπνίει μὲ τὴ φωτιά τοῦ πιστικοῦ. Ἄλλ' ἀπὸ ἓνα μῆνα ὕστερα νὰ, τὰ πανηγύρια καὶ νὰ, ἄλλα εὐγενικὰ τὰ καίκια μὲ τ' ἑς καλοντυμένες κυρίες, ἄλλα ζωὴ πανηγυριώτικη γεμάτα μὲ τοὺς χαροκόπους, θενὰ γελάσουν οἱ ἀκρογιαλιές, οἱ χαρὲς θενὰ σπαρθοῦνε.

Τὸ κάστρο ὅμως πάντα θὰ σηκώνεται τρανὸ, βουβὸ, περῆφανο, στὸν παμπάλαιο τὸ βράχο ἀκκουμπισμένο σὰν κύρης καὶ σὰν ἀφέντης τοῦ πελάου, ποὺ ἀπὸ τὰ βάθια του ὀρθώνει καὶ πετάει τ' ἀνάστημά του ὁ πολυκαμένος βράχος.

Ὁ ἥλιος ἐτελείωνε στὴν ἄκρα τῆς κοιλάδας κ' οἱ φυλακὲς κλεισμένες καὶ ἀγρυπνες οἱ βάρδιες στίς καστρόπορτες.

Ἐνας ἐρμωσπίτης ὁ Πετρούσης ἀπὸ τ' Ἄγναντα, ἓνας παλιὸς ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης, ἐπὶ ζωῆς σὰ σίδερα ριγμένος ἔκατσε στὴ σιδεριά τοῦ μπουντρουμιοῦ του. Ἀκκουμπώντας στὸ κρῦο σίδερο τὸ μέτωπό του, ἀγνάντευε τῆς μέρας τὸ χαμὸ μὲς' στοῦ σκοταδιοῦ τῆ φρίκη. Κ' ἔτσι ἀποξεχάστηκε ἐκεῖ ὧρες μακριές καὶ στὸ βυθισμό του ἐκεῖνο ἄρχισε ἡ ψυχὴ του νὰ δουλεύει, τὸ πνεῦμά του νὰ περιπλανᾶται, ὁ λογισμὸς του νὰ τὸν κυριεύει, κ' ἐκεῖ τὸ κῦμα κάτου ἀνέπαβο στὴν ἀκρογιαλιά σὰν τοῦ ξυλοκόπου τᾶχι μὲς' στὸ δάσος τάπει-

ρο, τὰμίλητο ρουμάνι, τὴ βαθειὰν αὐγὴ, τοῦ βαστοῦσε τὸ ρυθμὸ. Κι ἄρχισε στὴν ψυχὴ του μέσα μιὰ κουβέντα, μὲς' στὸν τάφο τῆς ψυχῆς του ἓνα μολόγημα σὰν μακροσυρτὸς ἠχὸς, κ' εἴτανε ἡ ἴδια του ἱστορία. Ποιὸς νὰ τοῦ μιλοῦσε τότες καὶ ποιὸς νὰ τοῦ διηγότανε τὸν περασμένο του καιρὸ;

Εἴτανε ὁ Πετρούσης παιδί μικρὸ μὲς' στ' Ἄγναντα, κ' εἴτανε μεγάλα τὰ βουνὰ καὶ ἓνα γέρο πλάιανο ἀπὸ κάτου, στὸν ἄμμο ἔδειχνε τῶν παιδιῶν ὁ δάσκαλος, γύρω του διπλοπόδι καθισμένα, τὰ γράμματα. Κ' εἴτανε κ' ἡ μάνα του μιὰ τόσο καλὴ, τόσο καλή. . . Τὴν ἀδίκησε τὴ μάνα του ὁ Πετρούσης, καὶ οὔτε πιά τὸν καρτερεῖ ἐπὶ ζωῆς, καὶ οὔτε πιά στὸ ἔρημο πατρικὸ του τὸν παντέχει. Ποιὸς ξέρει ἡ καλὴ του ἡ ἀδικημένη τί νὰ κάνει. Κ' εἴταν καὶ μιὰ κόρη, δὲ θὰ τῆς ξεχάσει τ' ὄνομα, ἡ Ἀρχοντοπούλα, καὶ ὅταν χόρευε ἡ Ἀρχοντοπούλα τὸ ντουφέκι τοῦ Πετρούση βροντολογοῦσε, καὶ τὸ κορίτσι ἔτρεμε, τρεμούλιαζε ἀπὸ τὴ ντροπὴ του. Ὅταν βγήκανε τὰ παλληκάρια κλέφτες, μὲ τὴ μάνα του μαζί αὐτὴ εἴτανε ποὺ τοῦ εἶπε: — Ὁ Πετρούσης δὲ θὰ γένει κλέφτης. Καὶ κρύβοντας ἐκεῖνος τὸν πόνο ποὺ τόσπειρε ἡ ἔγνοια της, ὀρθώνοντας ὅπως τὸ ξιπασμένο τάλιογο τὰ ρουθούλια του, τὴν κεφαλή του, πῆρε τὸ δρόμο τὸν ἀνήφορο κ' ἔχασε γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν καπνὸ τοῦ σπητιοῦ του.

Εἴτανε δεκοχτὼ χρονῶν. Κ' εἴτανε σ' ἓνα πανηγύρι ψηλὰ στὸ Μέτσοβο, κ' ἔπασαν οἱ κλέφτες στὸ χορὸ, κ' οἱ Μετσοβίτισες οἱ ἀρχόντισες, οἱ Βλάχισες οἱ κοκκινόμαγουλες, κ' εἴτανε ἀπὸ τὰ Γιάννινα οἱ κυράδες καὶ τοὺς ἐσεργιάνιζαν. Ἡ κυρὰ τοῦ Πετραλέξη ἡ ὄμορφη ἡ Γιαννιώτισσα ἡ κυρὰ τοῦπε τότε νὰ τὸν πάρουν σὰ χωριά τους φυλαχτὴ καὶ βαρδιατόρο. Κι ὅπως ἔκανε στῆς Ἀρχοντοπούλας στὸ χορὸ ἄδειασε ὁ Πετρούσης

τὸ ντουφέκι κ' εἶπε ἓνα τραγοῦδι κ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν καρδιά του ἓνα τραγοῦδι κ' ἐνιωθε παλληκαρία κι' ὁμορφη τὴν κορμοστασιά του. Κι ἀκολούθησε πρώτη φορὰ στὰ Γιάννινα τὸν Πετραλέξη. Τί δρόμους εἶχεν ἡ πολιτεία, τί σεράγια ἄμετρα, κ' εἶταν οἱ ἐκκλησιές της γιὰ προσκύνημα ἀληθινό. Μιά μέρα ἓνας τοῦρκος ἤρθε στ' ἀφεντικῷ του, ἓνας τοῦρκος μὲ πράσινο ἀντερί, μὲ κίτρινο σαρίκι, μὲ κομπολόγι μίλαμα στὰ χέρια. Ἀπὸ τότε δὲν ἔλειψε ἀπὸ κεῖ κι ὁ Πετραλέξης τοῦ ἔδειχνε μεγάλο φόβο. Ὁ Πετρούσης ἐνίωσε πικρὸ ἓνα φεῖδι στὴν καρδιά κ' ἔβλεπε σὰν πολὺ κόκκινο τῆς κυρᾶς τὸ μάγουλο, σὰν πολὺ φαινότανε ὁ ἄσπρος της λαϊμὸς. Μιά μέρα, δὲ θυμότανε πιά ποῦ εἶτανε ὁ ἀφεντικός του, κ' ἤρθε ὁ Τοῦρκος μὲ τὰ κίτρινα καὶ μὲ τὰ πράσινα καὶ μὲ τὸ κομπολόγι τὸ χουσὸ. Ὁ Πετρούσης πάει κατόπι του. — Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Πετραλέξης ὁ ἀφέντης... Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Πετραλέξης ὁ ἀφέντης... Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Πετραλέξης ὁ ἀφέντης...

— Σὰ ζητιᾶνος πῆγαινε κοντά του. Βγῆκε τότε ὁμως ἡ Πετραλέξενα κι ὁ Τοῦρκος πρόσταξε νὰ φύγει ἔξω ὁ Πετρούσης ἀπὸ τὸ χοντζερέ. Κ' εἶτανε ὁ χοντζερές στοῦ χαγιατιοῦ τὸ ἔμπα πνιγμένος στὸ σιντέφι. Ὁ Πετρούσης ἐνίωσε τὸ μαῖβρο φεῖδι κ' εἶδε τόμορφο πρόσωπο τῆς Γιαννιώτισσας καὶ τὸ ψιλόλιγνο κορμί της, ὁμως πάει ὄξω κι ἀπ' ἐκεῖ παραμονεύοντας ἄκουε τῆς γυναῖκας τῆ φωνὴ μ' ἓνα μικρὸ λαχάνιασμα νὰ λέει— Αὔριο ἀφέντη μου, αὔριο θὰ γυρίσει πίσω. Κι αὐτὸς τὴν ἔβλεπε μπροστά του νὰ νάναταράζονται τὰ ματόφυλλά της μὲ φόβο νὰ παρακαλιέται. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Τοῦρκος πῆγαινε νὰ βγεῖ καὶ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἔκανε καὶ τῆς πῆρε ἓνα ἄξαφνο, ἓνα ἄτιμο, ἓνα προδοτικὸ φιλή. Ὁ Πετρούσης μῆκε μέσα κ' ἐκεῖ ἔδεσε ἡ γυναῖκα τὰ χέρια της καὶ παρακαλοῦσε. Τότε τὸ πιστόλι δούλειψε κι ὁ Τοῦρκος σωριάστηκε στὸν τοῖχο πρῶτα, ὕστερα πλέχοντας στὸ αἷμά του στὸ πάτωμα κάτω. Ἡ ὁμορφη κυρὰ τραβοῦσε τὰ μάγουλά της ἐνῶ οἱ δοῦλοι ἔτρεχαν καὶ μαζευοῦνταν ἀπὸ παντοῦ μὲ τὸ πιστόλισμα. Ὁ Πε-

τρούσης ἔτρεξε μὲ μιᾶς στὴ μακριὰ ἀλλή καὶ περνώντας τὴν δρασκελιστὰ ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη, ἔφτασε γρήγορος στοὺς σταύλους μέσα. Ἐσυρε ἓνα μαῦρο ἄλογο ὄξω καὶ πετώντάς του ἀπάνω χύθηκεν ὄξω σὰν ἀστραπή, ἐνῶ τὰ πέταλα πετοῦσαν σπίδες. Δὲν τὸν ἀμπόδισε κανένας στοὺς δρόμους, μόνον ὅταν βρέθηκε στὴ δημοσιὰ συλλογίστηκε τ' Ἄγγαντα, τὰ μαῦρά τους βουνὰ καὶ τὴν ἀδικημένη μάνα του. Τότε χώνοντας πιά βαθειὰ τὰ σπιρουνία στὴν κοιλιά τοῦ ἄλογου ἔμοιαζε μὲ καλνὸ ποὺ τὸν παίρνει ὁ ἄνεμος στοὺς κάμπους...

Ἐκανε κλέφτης στὸ ζυγὸ καὶ ψηλὰ στὸν Ἐλυμπο ἀφέντης, περπάτησε ράχες καὶ κοντὲς ραχοῦλες καὶ κορφές, ἔζησε μέσα στὶς βουνολακκὲς περήφανος ὁ ἐρμοσπίτης, πῆρε δάσκαλο τὸν ἀετὸ τὸ φοβερὸ μοναχοπούλι. Ἄχ, τί μέρες εἶταν ἐκεῖνες, τί ἐποχὲς ποὺ ἔπεφτε στοὺς κάμπους σὰν ἔξαφνικὸ κ' ἡ γῆ τὸν ἔτρεμε ποὺ τὴν πατοῦσε. Σὰν τὸ γεράκι γλήγορος, δυνατὸς σὰν τὰ γάρια τὰ βαρύλαδα δέντρα τῆς πατρίδας του, σκληρόφυχος σὰν τὸ μαχαίρι, πρῶτος στῶν πολέμων τοὺς χοροὺς καὶ στῶν πανηγυριῶν, μὲ τ' αὐτὶ του γυμνασμένο στὰ τουφεκόβροντα καὶ στὰ παιγνίδια, ἐνιωθε τὸν ἑαυτὸ του ἀρκετὸ. Τὶς πνοὲς δὲ λαχταραεῖ τοῦ βουνήσιου ἀέρα ὅποιος δὲ περπάτησε ψηλὰ. Τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τὰ ρισε, τόνα μὲ τάλλο νάγγαντεύουνται καὶ κουρσάρους τοῦ πελάγου ἔπесе μακριὰ. Ἡ θάλασσα ἡ μάγισσα τοῦ ἔκανε τὴ γνώμη κι ὁμοίξε τῆς Πετραλέξενας κ' εἶχε τῆς Ἀρχοντοπούλας τὴν καλοσύνη σὰν πρωτοχάραμα στὸν οὐρανὸ κ' εἶτανε νύχτες ποὺ αἰστανότανε κάποια δειλιάσματα καὶ θυμούτανε τὸ ἦσυχο σπιτάκι τῆς μαρούλας του, καὶ τὰ μάτια ποὺ πρωτοχάραξαν μεσ' στὴ ζωὴ του, καὶ μ' ἀνιστόρητον καμηλὸ ἀνάβανε τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πετραλέξη τζάκι καὶ τὴν ἀρχόντισσα ποὺ τρικυμιεὲς καὶ μπόρες δὲν τὸ χτυποῦσαν στὴν ἡσυχὴ πολιτεία μέσα. Κ' ἡ ψυχὴ του ἄραξε σ' ἓνα λιμάνι ἀπὸ τῆς ζωῆς τίς ταραχὲς καὶ τῆς θάλασσας μακριὰ κ' ἠθέλεε νὰ βλεπε ἓνα πρόσωπο στὰ μάτια του ἀπ' ἐκεῖνα, ἔκανε γνώριμο παλιὸ λόγο νὰκούσει. Κ' εἶ-

τανε μακριά, πολὺ μακριά. Καὶ νὰ, ὁ Τοῦρκος μὲ τὰ πράσινα καὶ μὲ τὰ κίτρινα τὸν ἔκαμε νάνατριχάει καὶ μακριὰ ἔφευγε ἀπ' τὸ λιμάνι. Θεέ μου, ὀλοῦθε οἱ φουρ τοῦνες κι ἄγριος ξυπνοῦσε τότε ὁ λογισμὸς καὶ τὸ σφιχτόδεγε τὸ νεῦρο κ' ἔκανε κ' ἔστεκε καὶ περπατοῦσε σὰν ἄτι, σὰν ὄχι. Τότε ἔλεφετε ὁ ἄγριος, ὁ ἀνελέητος, ὁ μαῦρος ὁ κουρσάρος στὰ καράβια μὲ τὴν ὀρμὴ τοῦ Ἐλυμπίου αἰετοῦ. Κ' εἶτανε ἄκρη τῆς θάλασσας ἕνα ἔρμοικλῆσι, ἕνα κλησάκι πὸν μπαίνοντας μέσα καὶ κἀνοντας τὴν προσευχὴ του σὲ μιὰ Παρηγορήτρα, ἀγροίκησε ὅλης τῆς θάλασσας τὸν ἄπειρο βόγγο τὰτελειώτο ἀχολοῖ, κ' εἶτανε τῆς ψυχῆς καημὸς κι ἀνατριχίλα τοῦ κορμιοῦ. Οἱ κορφὲς καὶ τὰ βουνα ἀκόμα, ἀγναντεύονται αἰώνια γιὰ πολὺν καιρὸ, ἐκεῖ πὸν τάχει ἀφημένα κ' οἱ ποταμοὶ πὸν πέρασε κἀτω ἀπ' τὰ δασὰ πλατάνια τὰ βαρύνκλαδα θεγὰ βουίζουν, καὶ τοῦ πελάου ἀσήχαστο τὸ κῆμα, τὸν Πετρούση ὅμως τὸν κλέφτη τὸν ἀρματωλὸ, τὸν ἀνίκητον κουρσάρο ἢ προδοσιὰ τὸν ἔρριξε ἐπὶ ζωῆς στὰ σίδερα, ἐπὶ ζωῆς...

Ὁ ἥλιος πιά βασιλεμένος. Νυχτώνει, καὶ μὲ τὸ μέτωπο στὸ κρῦο σίδερο ἀκκουμπισμένο ὁ Πετρούσης ἀποκοιμήθηκε. Τὴν ἱστορία του θὰ τὴν ἀποτελειώσει τὸ κῆμα κἀτου τοῦ πελάου, πὸν ἔρχεται καὶ φωνάζει στὴν ἀκρογιαλιά.

ΣΜΥΡΝΗ

ΑΛΕΞΑΣ

CADAVRES

Κάποιος δύναμης πλάστρας ὑπερούσιο πλάσμα,
σὺ πὸν κἀτι τῆς δύναμης πειότερο πῆρες
τὴν ἄγια πνοή της, τὸ χῆμα, τὴ φλόγα,
κ' ἔγινες πλάστης καὶ σὺ σὰν ἐκείνη,
κἀτι νὰ κόψη σου ἀργεὶ τὸ γερό μου κοπίδι.
Κι οὔτε τῆς σάρκας ἢ λάβα πὸν ἀνάλυσε τώρα
τις γερὲς κεντημένες κλωστὲς τοῦ κορμιοῦ σου
πὸν τις εἶχαν οἱ Ἔρωτες στής ζωῆς τις ἀνέμες τυλίξη,
οὔτε αὐτὴ μὲ βοηθάει νὰ κόψω
κεῖνο πὸν κἄπου φωλιάζει — στωῶν παθῶν τὸ πημένο

[σου γαῖμα,

κεῖνο πὸν σ' ἔκανε λάτρη κι ἀρνητὴ κι ἀποστάτη,
κι ὅλα σ' ἔκανε καὶ τὸ πᾶν μὰ καὶ τίποτα
καὶ σὲ πῆγε καὶ μίανες σὰν τὸ ἐγὼ μου καὶ σὺ
κἀθε τίμιο κι ἀγνὸ· τοῦ ἑαυτοῦ σου τὰ ἔσω
καὶ τὴν κλίνη τὴν πάλλευκη
πὸν τὴ μάνα σου βρῆκες σ' ἕνα βέβηλον ὄραμα...
Σατανᾶ καὶ Ἀρχάγγελε, Προμηθεά καὶ Ἀητὲ καταλύτη,
σὰ σὲ λάκκο βουβὸ καθετί σου γκρεμίστηκε τώρα,
κ' εἰρωνικὰ γελαστὸ τὸ σοφὸ σου ψοφῆμι
ἀπὸ πάνου τηρᾶ. Σ' ἀγαπῶ, πεθαμένε.
Σὺ ἀξίζεις. Δὲν ἀξίζει ὅ,τι ζῆ πάρεξ ὅταν
στοὶ στειφτὸ τῆς ζωῆς ποταμὸ,
πὸν χυμοῦν οἱ ζωὲς
στωῶν θριάμβων τις δάφνες στωῶν παθῶν τὰ μεθίσια
ξαγρυπνάει στὸν ὄχτο σκεφτικὸ, μὲ τ' ἀχείλια
κολλητὰ σὲ παραῆξνο γέλιο, ψοφῆμι.

Σμύρνη

Κ. Ι. ΦΡΙΑΛΙΓΓΟΣ

ΣΤΟ ΝΙΟΓΕΝΝΗΤΟ

— Μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὰ πλούμουδα
τὰ χελιδόνια καὶ τὰ λούλουδα
καλῶς μᾶς ἤρθες !

Χαίρου, Χερουβίμ,
τοῦ γέρον καιροῦ εἶμ'
ἐγὼ τὸ λάφυρο
τ' ἀνάπηρο,

Ἐσὺ ποιὸς εἶσαι ;

— Ἄπ' τῆ μυστηριακῆ
ὀργανικῆ
ἀφρήλα τῶν κοσμοκυμάτων
τῆς μυριοτεχνάστρας
πλάστρας
ἐφκολοδιάλυτ' εἶμαι
μιὰ ἀφροφο σκαλίδα
ποῦ καθρεφτίζω ὡστόσο
τὰ γητέματά της,
κ' ἤρθα νὰ σοῦ δώσω
τώρα μέσ' στῆ ζήση
μιας γλυκιᾶς ἀπάτης
τῆ χαρὰ καὶ τὸ μεθύσι.

— Μὲ ποιοῦ δύναμη ἀστρου
Μὲ τὶ μαγιοβότανα
τὴν πόρτα ἀνοιξες
τῆς ὥραίας τοῦ κάστρου
τῆς ζωῆς, καὶ ξάνοιξες
τὰ γλυκοχαράσματα
τῆς μέρας
τὰ καλοκαιριάσματα
τῆς σφαίρας ;

— Ἄπ' τῆς ἀδράνειας τῆ σιγῆ
μὲ ξύπνησε
ὡς διάνοια στῆ γῆ
γλυκολαλούσα

μούσα καὶ προφήτρα
ἡ ἀγάπη σου ἢ γεννήτρα

— Καὶ ποῦ λυούσουν

ὡς τὰ τώρα ;
σὲ ποιά χώρα ἀπείρου,
σὲ τὶ φῶς ὀνείρου,
ποθοπότιστο βλαστάρι,
ὦ τοῦ μελλόντου λεβεντιὰ
καὶ ὦ τοῦ παρόντου χάρη ;

— Κοίτουμουν ἀγρίκητο

σὲ ὕπνο ἀνίκητο
μέσ' στᾶνυλα τάντρα
τοῦ Μηδενός, τοῦ ἄντρα
τῆς Ἄνυπαρξίας,

Καὶ μὲ νανούριζε τὸ πεπρωμένο
«Κοίμου !»

Τάπαλὸ κορμί μου,
τῶμορφο

τότες μυριόμορφο
μυριαλλαγμένο

ταξίδεβε
λειτούργαε σὲ μύρια
μυστήρια

τῆς ὥραίας Πλάσης

— Καὶ τὶ θὲς μ' ἐμένα
καλῆς ὥρας γέννα ;

— Εἶμαι τὸ στοιχειὸ
τὸ λαχειὸ

τῶν πόθω σου καὶ τῶν καημῶ σου.

Εἶμαι τὸ Ἐγὼ σου

τὸ ξανανιωμένο

σὲ καινούργια φύτρα
μέσ' τοῦ Σύνολου τῆ χύτρα

ἀπ' τὰ τρισάγια
 μάγια τῆς Ἀγάπης,
 μὲ μύρα ἀθανασίας λούσου.
 Ἄπ' τὸ ναρκισσολάτρεμα τοῦ ἔμαφτοῦ σου
 εἶμ' ἐγὼ ζωντανεμένη
 προσεφκῆς λεφκῆς ἀχίδα
 ἢ ἐλπίδα σου, ἢ ἐλπίδα.
 — Ψυχὴ χαριτωμένη
 μ' αἴγλη νέα
 Ἰερέα τρανὸ τῆς
 νὰ σὲ ἰδεῖ στὸ ναὸ τῆς
 ἢ Ἰδέα.

ΜΕΡΣΙΝΑ

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΣΚΛΑΒΟΥΣ,,

1

Λαμπρὸν ἀσίτερι, ποῦ ὀδηγᾷς ἐμένα τῇ ζωῇ μου,
 Δὲν ξέρω ποῦθεν ἔκρουξες, σὲ ποιοὺ οὐρανὸ ἀρμενίζεις,
 Ἄστρον, οὔτε σὲ ποια ἄβυσσο σὲ ποιοὺ οὐρανὸ θὰ
 σβύσεις
 Κι' ὅμως ἐκεῖ πάντα βασιτάω τὰ μάτια στηλωμένα.

2

Κάτω ἀπ' τῶν δέντρων τῇ βοῇ στ' ἀπέραντα τὰ δάση
 Στῶν φύλλων τὸν τρελλὸ χορὸ στήν ἔρμη γῆ πεσμένα,
 Ὡμίμενα, εἶδα τὰ κάταπρα ποδάρια νὰ γυρίζουν
 Μὲ τοὺς θλιφτοὺς, μὲ τοὺς δεινοὺς, μὲ τοὺς βοεροὺς
 ἀνέμους.

3

Ἐγὼ εἶμαι γέννα τ' οὐρανοῦ στὰ ρόδα τῶν Ὀλύμπων
 Τὴν πρώτη ἀνάσανα δροσιὰ καὶ σιτῆς σκλαβιάς τὴν πίκρα
 Γιὰ νὰ τὰ φτάσω ἀνήμπορος τὰ θάνατα τὰ ὄρατα
 Μιὰ ἐνθύμηση, ἕνας τύραγνος τὰ κάνει ἀφανισμό μου.

4

Πλάσμα σου γῆ εἶμαι ταπεινὸ καὶ λίγος κουρνιαχτός σου
 κι οὔτε τ' ἀχνάρι τοῦ Θεοῦ δὲ μ' ἀγροικαίει ἐμένα·
 τ' ἀμάζωχτο ὅμως ξάπλωμα τὰ βράδια μέσ' στοὺς
 κάμπους
 τ' ἀμάζωχτο εἶμαι τῆς δροσιᾶς ξάπλωμα μέσ' στὸ δάσος·
 Κι ὄρες ξανοίγω σιτῆ σιγῆ χίλιες φωνὲς μὲ κράζουν
 μὲ χίλιες γλῶσσες ἢ σιωπῆ μὲ κράζει στυνομία μου
 Κι ὄρες στὰ ὄρη οἱ δράκοντες στοὺς μακρυνοὺς ἠχοὺς
 τῶν
 τὰ παραμύθια τὰ παλιὰ τοῦ κόσμου νὰ διηγοῦνται.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ

Μάννα, γιατί μ' ἐβύζαξες μὲ δυὸ λογιῶν γάλα,
 Μὲ τῆς ἀγάπης τὸ ἡμερο, μὲ τ' ἔχτρας τ' ἀγριεμένο
 Κ' ἐνῶ μισάω καὶ ν' ἀγαπῶ, κ' ἐνῶ τολμάω νὰ τρέμω;
 Ἄβουλος μένω ἂ βούλομαι, καὶ ἂ θέλω δὲν κινιοῦμαι,
 Κι οὔτε στὸν πόλεμο τραβῶ, μὰ μήτε κ' ἠσυχάζω.
 Μιὰ πάλη νοιώθω στὴν ψυχὴ καὶ μέσα μου χαλάστρα,
 Κι ὅμως γυρτὸς καὶ ἀκούνητος στὸ κάθισμά μου μένω.
 Πόθοι μάντρεϊέβουν τὴν ψυχὴ καὶ τολμηρὰ κινιοῦμαι,
 Κ' ἐνῶ τραβάω μ' ἀπόφαση, πάλι γυρίζω πίσω :
 Κι ὅλο ποθῶ, καὶ ὅλο ποθῶ καὶ πάντ' ἀπελπισμένος.
 Μάννα, διπλὸ τὸ γάλα σου καὶ πηαίνω στὰ χαμένα !

Κέρκυρα 17 τοῦ Ἀπριλῆ 1912

Γ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

F. T. MARINETTI

ΑΠΟ ΤΟ "ΜΟΝΟΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ,"

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 89

(ΠΗΛΑΪ-ΠΛΑΪ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ)

Τοῦ φίλου φουτουριστῆ Λ. Εγκυθῶ

"Ὄς ἀνεβοῖμε πρὸ ψηλὰ, Ἅγιε-Πάτερ! Μὴ βαριογνο-
μεῖς!....

Λιγῶρα θὰ περάσουμε μὲ τὸ φεγγάρι πλάι...

Γιὰ ἰδέσ: τὰ βουναλάκια ὑπόμονο διδάχνει
πὸν στρέφουνε σ' αὐτὸ μουρίτσες σαστισμένες
Μαθητουδιῶν προσεχτικῶν καὶ φρόνιμων.

Τοὺς δείχνει ἀκόμα τὰ νεράκια του

Σὰν ὄμορφες πολεμικὲς εἰκόνες,

Ποὺ τὰ τρομάζει τὸ γοργό τους πέρασμα, καὶ ξαφνικά
Μένουνε σκεφτικὰ γιομάτα δισταγμὸ καὶ περιέργεια...

Τὶ μοῦτρα λοιπὸν εἶναι αὐτὰ κατεβασμένα;...

Δὲ σκέφτεσαι πὼς τὴ στιγμὴν αὐτὴν οἱ γιᾶδεςφοῖ σου
γοῖ κοράκοι

Βραχνιάζουν κρῶζοντας τὶς προσευκὲς τους.

"Ἡ κρυφομελετᾶνε βιαστικὰ

Μέσ' στὶς φωλιές τὶς μαυρισμένες

Τοῦ διαδόχου σου τὴ χροτονία!...

Σ' ὀλίγο τὸ Βατικανὸ στὸ ἡλιόγεμα θὰ δειξέι

Τὸ γιγαντέιο κουρεμένο θόλο του

Γεμάτο ἀπὸ καπιῆς, σὰ λιγδωμένη κεφαλή.

Νὰ σὲ ζυγιάξω θέλω ἀτόψε

Κατάκορφα στὸ σπῆτι τῆς καλῆς μου

Ποὺ μὲ προσμένει στὸ μπαλκόνι.

Θέλεις ψηλότερα; ὦ, τί μεθύσι!

Νιώθω σὰ γλώσσα γάμαι εὐτυχισμένη

Μέσ' στὴ δροσιά πὸν ἀνάλωσε ἀπὸ μέντα...

"Ἐπῆξε τὴν ἀτμόσφαιρα ἡ σελήνη,

Καὶ γλυστρεῖ κανεὶς πάνου σὲ μυρουδάτη κρέμα

Ποὺ τὶς φτερούγες μου θενᾶλειφε
Καὶ μόλα ταῦτα τὶς βαστᾶ μ' ἀβρότη...

Σ' ὀλίγο αὐτὰ τὰ ξέχειλα τὰ σύγνεφα

Τῆραδιασμένα στὸ διάστημα σὰν κοντοφάρδουλα κα-
[νάτια

Θὰ τσουγκριστοῦν στὸ πρῶτο ἀνεμοφύσημα,

Γιὰ ν' ἀμολήσουνε καλύτερα ἀπ' τὶς γεμάτες τους
[κοιλιές

Κι ἄλλα φωτολουσμένα γαλατώματα.

Καὶ θάχουμε ἀπὸ πάνου μας

Τὸ Νιαγᾶρα τὸν ἀπέραντο τοῦ σεληνόφωτου!...

Ν' ἀσπρίσεις πρέπει, σκοτιδοπατέρα,

Μὴν τύχει καὶ σπιλώσεις

Τὴν ἀχιθένια πάχνη πὸν ὄλοστιλ βώνει τὰ λιβάδια.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τρόμαξε

Τὴ φίλη μου καὶ στὸ μπαλκόνι...

Κοιτῶ τὴ σιλουέττα τῆς ἀκκουμπισμένη στὸ μπαλκόνι·
Ἡ νυχτικὰ τῆς γαλαζώνεται κι ἀγαλματώνει τὸ κορ-
[μί τῆς,

Καὶ ροδοβάφεται γὴ ράχη τῆς ἀπ' ἀντανάκλαση

Τῆς λάμπας, ὅπου ἀνάφτει μέσ' στὴν κάμαρα.

Χωρὶς νὰ μὲ κοιτᾶ, ὀμβρὴ κι ἀμφίβολη,

Μέσ' στὴ δροσιά καὶ στὴ γλαυκότη βουτημένη

Πίνει ἀχούς κυματιστοὺς καὶ χρώματα

Καὶ τὴ γητεῖα τὴ μελαγχολικὴ τ' ἀπείρου.

Τὸ γελαστὸ σπιτάκι τῆς ἀπὸ μιὰ Παριζιάνα

Καλύτερα συγυρισμένο καὶ φιασιδωμένο φαίνεται.

"Ὁ γέρο τρεμουλιάρη Πάπα, θάρησες ποτὲ

"Ἐτσι ἤσυχα ἀποκοιμισμένα περιβόλια;

Πολὺ θενᾶ φροντίσω νὰ φκαριστηθεῖς

Τὴ φουσκωμένη σου ἀποθέτοντας κοιλιά,

Σὰ μιὰ πελώρια καρβλίνα

Μέσ' στὸ λευκὸ Παράδεισο τῆς φίλης μου...

Κοίτα νὰ μὴ σοῦ πέσουν οἱ κομηλίσες γόβες σου!

Σ' ὀλίγο θὰ περάσουμε πάνου ἀπ' τὸ σπῆτι πὸν ὀνει-
[ροπολεῖ...

Κόϊτα, στήν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ,
 Τίς ἄπειρες τοῦ ποταμιοῦ πλεξούδες,
 Ποῦ τίς βαστοῦν ἀπὸ τοῦ λόφου τὰ μηλίγγια
 Πόρπες βαριές, ἀσημοδουλεμένες
 Κι ἄλλα πλουμίδια ἀστραφτερά.
 Μὴν κάνεις τόσο κρότο, καρδιοκινητήρα...
 Γιατὶ μπορεῖ νὰ τὴν ξαφνίσεις!..
 Τὸ κάρω αὐτὸ κάτω στὴ γῆ θὰ τὴν τρομάξει
 Ξαφνικά...
 Φοβοῦμαι μὴ τὸ τριζοβόλημα τῶν ἀροδιῶν του,
 ὃ κρότος καὶ τὰ ποδοβολητὰ τᾶλόγου του
 Κόψουν τὸ ρεμβασμὸ της!

Νὰ πάει, σάλεψε.
 Ξανοίγω τέλος πάντων τὸ γλαυκὸ σου πρόσωπο, μι-
 [κρούλα μου...
 Θαρρεῖς πὼς εἶναι ἓνα κομάτι σεληνόφωτο κρυσταλ-
 [λωμένο!
 Μὴν τρέμεις: Βλέπω μεγαλώνουν οἱ παλμοὶ
 Τοῦ στήθους σου ἀπ' ἀνάμεσα τὴ νυχτικιά σου τὴν ἀ-
 [φράτη...
 Σηκώνεις τὰ χεράκια σου τὰ διάφανα, τὰ γαλατένια,
 Τίς παλάμες σου πρὸς τὸν οὐρανό...
 Ἐπὶ εὐτυχιά καὶ τρόμο
 Λὲς κλαίει τὸ χαμογέλιο σου. Κοιτῶ
 Τὰ δάκρυά σου νὰ λαμποκοποῦν
 Καὶ πιότερο τὰ ὠριά λεφτὰ δοντάκια σου
 Σὰν κρούσταλλα τῆς Βενετιᾶς...

Νιώθω πόσο τρομάζεις ποῦ μὲ βλέπεις νὰ στριφο-
 [γυρνῶ
 Τρηνά, σὰν κάνα μέγα ἄσπρο πουλί,
 Τόσο ἀψηλά,
 Μέσ' στὸ θαμάσιο σεληνόφωτο.
 Καθόλου μὴ φοβᾶσαι! Εἰρηνεμένος εἶναι ὁ ἄνεμος.
 Παίζω
 Μέσα σ' αὐτὸ τ' ἀπέραντο φωτόλουτρο,
 Ποῦ πλέριο ἔναι ἀπὸ γάλα διάφανο...

Κι ἄξια κολυμπῶ
 Σὰν κάνα γαλαζόψαρο μακρι.
 Τὸ κάθε τι ἀπαλύνεται κοιτώντας σε, καλή μου...
 Ἐκεῖ τὰ μακρινὰ ἀσπρόχρωμα βουνὰ
 Μερεύουν. Τ' ἄλλο ἐκεῖ δά, γένηκε σταχτογάλαζο.
 Μιμούμενο τίς ἀπαλὲς αὐτὲς βουνόραχες.
 Προσμένω τοὺς ἀτμούς τους γιὰ νὰ δῶ
 Νὰ τοὺς ὑψώσουν καταούρανα...
 Τί νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὰ μᾶς ἐκεῖ τὰ τρελλοσύγνεφα ποῦ
 [ὄρμουῦν
 Ἐνάντια στὸ φεγγάρι;
 Μ' ἓνα βαθιὸ ἀναστενάγμα, μὲ μιὰ μελωδικὴ ἀντα-
 [νάκλαση,
 Τάχει ἀφανίσει ἐκεῖνο.
 Τίποτα δὲ βαστᾷ στήν τρυφεράδα του
 —τὴν ἀδερφή τῆς ἰδικῆς σου! — Τίποτα
 Ἐξὸν ἀπὸ τὸ βελουδένιο αὐτόνε μαυροκόρακα
 Ποῦ τὸν κουνῶ σὰν κάνα παιγνιδάκι.
 Σιγὰ—σιγὰ τὸ φεγγαράκι πίνει
 Τίς πιὸ ν' ἀπόμακρες σκιὲς τοῦ ὀρίζοντα...
 Κοιτᾷς καλά: τὸ σκοτεινὸ πλευρὶ
 Τῆς πόλης μὲ τὰ κάστρα ἀπὸ μακριὰ σαλεύει
 Σὰν τὴ θεατρικὴ σκηνογραφία ποῦ γλιστρᾷ
 Στὶς βέργες πάνου καὶ σουρώνεται.
 Μὴν τρέμεις! Ἡ σιωπὴ τόσο πολλὴ ἔναι
 Κι αὐτὰ τὰ τρία ἀσημοσύνεφα ζωντανεμένα τόσο,
 Τόσο προσεχτικά,
 Ποῦ λὲς σ' ὀλίγο καὶ θὰ τραγουδήσουνε
 Μὲ τὴν πιὸ ν' ὁμορφὴ κρυστάλλινη φωνή τους...
 Εἶν' ἡ φωνούλα σου π' ἀκούω ν' ἀπαλανεβαίνει;
 Καὶ ἡ ἄλλη ποῦ κι αὐτὴ τὸ ἴδιο ἔναι γλυκιὰ
 Δὲν εἶναι τῆς ξαδέρφης σου ποῦ ξύπνησε;
 Ἐκεῖνη ἔναι ποῦ πνίγει τὴ φωνίτσα της
 Καὶ τὴν αἰδῶ της τρεμουλιάζοντας μὲ τὸ πουκαμισάκι
 [της...
 Τί λέτε, Τί;... Σκύφτω κι ἀκούω.

Ἡ φίλη μου.

Εἶν' αὐτός, εἶν' αὐτός, εἶμαι βέβαιη !
 Ἄ ! Πόσο ὁμορφος εἶναι ! Φοβοῦμαι !
 Κατέβα ! Κατέβα ! Τί τρέλλα !
 Νὰ τὸν δῶ δὲ μπορῶ, πῶς φοβοῦμαι !

Ἐγώ.

Σήκωσε τὸ κεφάλι σου καὶ χαμογέλασέ μου, μὴ φο-
 [βάσαι !

Κι ὁ κινήρας σὰ σταθεῖ, τὸ ξέρεις, ἡ καρδιά μου
 Μὲ βία νὰ χτυπᾷ δὲ θὰ σταθεῖ
 Ἴσια τὸ λερκοφτέρουγο σπρώχνοντας μονοπλάνο μου.

Στριφογυρνῶ διακόσια μέτρα ἀπάνω
 Ἄπ' τὸ λιβάδι τὸ κατάβρεχτο
 Ἄπὸ τὸ γάλα τὸ εὐτυχιάς τῆς μητρικῆς
 Ποῦ μὲ τ' αὐτὸ ἤθελες τὸ γίόκα μου νὰ θρέψω τὸ δι-
 [κό σου,

Ποῦ ποτὲς δὲ σοῦκανα...
 Γιὰ δεύτερη φορὰ φριάνω πετώντας
 Ἐνα ἀγκαθένιο στέφανο τρομαχτικὸ
 Πάνω στὸ μέτωπό σου ποῦ αἵμοστατεῖ !...
 Ὅμπρὸς λοιπὸν ! Δὲν εἶναι γιὰ Χριστὸ
 Μήτε γιὰ Γολγοθᾶ !
 Ἐχὼ τὰ χέρια μου λερά, τὸ μούτρο μου μουτζουρω-
 [μένο...

Καὶ πετῶ περσεχυμένος ἀπ' τὸ ρετινολαδό μου.
 Μὰ σὰ βουτῶ, ἡ ἀνακνιά σου βαλσαμώνει με,
 Τἀνέμελα λιβάδια σου
 Πάνω μου ξαπολοῦν
 Τῆ μυρουδιά τῶ χόρτων ποῦ μεθᾶ καὶ τάρωμα
 Τἀνήσυχου τοῦ στήθευ σου, καὶ τῆ γλυκάδα
 Τῆ βαθειὰ τῆς γῆς...

Σιγαλινὰ ἀλαφρά,
 Μιμούμενο τῆ ραθυμιὰ τῶ χορταριῶν,
 Τὸ μονοπλάνο μου γλυστερᾶ,

Μὲ τ' ἀλαφρὸ τὸ σάϊρημα μονόξυλου
 Ποῦ ξεκινᾷ τρεχάτο, στὸ γαλατένιο αὐτὸ μέσα ποταμῶ,
 Ποῦ οἱ φιδίστιες ὄχτες του
 Γνέφια νὰ βουτηγμένα μέσ' σὲ διάρρυγο.
 Τὸν πόθο ἔχει τὸ σῶμα μου καὶ τὴν περφόρεια τὴν
 [ἠδονικιά
 Πούνιωθα κάποτες ἀφίνοντας ν' ἀμοληθεῖ
 Τὸ στόμα μου
 Ἄπάνου στὸ κυμάτισμα τῆς σάρκας σου....

ΣΜΥΡΝΗ,

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΣΤΡΟΦΕΣ,, ΤΟΥ ΜΟΡΕΑΣ

I

Στὸ χλωρὸ, νιοσκαμένο κοιμητήρι
 μιὰ πέτρα πάω καὶ βρίζω ἀκουμπιστήρι.
 Στὰ δέντρα, τῶν πουλιῶν γλυκὰ ἠσυχάζει
 ὁ θόρυβος, γιατί ἡ νυχτιὰ πλησιάζει.
 Δίχως νὰ σᾶς πονῶ ἢ νὰ σᾶς ζηλεύω,
 τῆ μέρα ν' ἀργοσβύνεται ἀγναντεύω,
 ἐπάνω ἀπ' τοὺς σωρούς, ὄλο σταυροῖ,
 ὅπου κοιμώσατε, ὦ χλωμοὶ νεκροί.

II

Πῶς μοιάζω λέω μὲ τοὺς νεκρούς, μὲ τὴν πηγὴ τὴ στεῖρα,
 τὸ σκοτινὸ οὐρανὸ,
 μὲ τὸ ἄνθος ποῦ ἐξεφύλλισε, τὸ σάπιο φύλλο, ὦ μοῖρα,
 σὲ χλοότοπο χλωμό.

Μὲ τὸ δεντρὸ ποῦ τὸ χτυποῦν στὸ δάσος γιὰ νὰ γίνη
 μιὰ κάσα ἐνὸς νεκροῦ,
 μὲ τὶς θλιμένες καταχνιὲς κι ὅλη τὴ φύση ἐκεῖνη
 τοῦ πένθους τοῦ πικροῦ.

Ὁμως μὲ τὸν Ὁκεανὸ δὲ μοιάζω πιὸ καλὰ
 παντοῦνὰ ποῦ ἀνθίζει ;
 ποῦ ἀφίνει νὰ κυλᾷ ὁ καιρὸς καὶ πρὸς τὴν ἀμμουδιά
 θρηνητικὸς ἀφρίζει ;

ΜΕΤ. ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΔΙΩΣ,"

του Pierre Louys

ΕΛΕΓΕΙΕΣ ΣΤΗ ΜΥΤΙΑΗΝΗ

"Εθμορφότερα Μυσαϊδικά
της ἀπαλῆς Γυρινοῦς,
(ΣΑΠΦΩ)

(Τὸ συναπάντημα)

Τήνε βρῆκα σὰ θησαυρὸ μέσα στὸ χωράφι, κάτω ἀπὸ μιὰ μυρσινούλα, τυλιγμένη ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὡς τα πόδια μέσα σ' ἓνα πέπλο κίτρινο μὲ γαλάζια κεντίδια.

«Δὲν ἔχω φιληγάδα, μοῦπε· γιατί κ' ἦ πιὸ κοντινὴ πόλη εἶναι μακριὰ σαράντα στάδια. Ζῶ μονάχη μὲ τὴ μάνα μου τὴ χήρα, ποῦναι πάντα λυπημένη.» Ἄ θέλεις, θὰ σ' ἀκολουθήσω.

«Θὰ σ' ἀκολουθήσω ὡς το σπίτι σου, ἄς εἶναι κι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ νησιοῦ, καὶ θὰ ζήσω κοντά σου ὡς που νὰ μὲ διώξεις. Τὸ χέρι σου εἶναι τρυφερὸ, τὰ μάτια σου γαλανά.

«Πᾶμε. Μαζί μου δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὴ μικρούλα μου τὴν Ἀστάρτη τὴ γυμνή, ποὺ κρέμεται στὸ περιδέραϊό μου. Θὰ τὴ βάλουμε κοντὰ στη δική σου καὶ θὰ τῆς δίνουμε τριαντάφυλλα γιὰ πληρωμὴ κάθε νύχτας».

(Τὰ περασμένα ποὺ ἀπομένουν)

Θ' ἀφήσω τὴν κλίνη ὅπως τὴν ἄφησεν ἐκείνη, χαλασμένη καὶ βουλιαγμένη μὲ τὰ σεντόνια ἀνεκατομένα, γιὰ νὰ μείνει τὸ σκῆμα τοῦ κορμιοῦ τῆς ἀποτυπομένο πλάϊ στὸ δικό μου.

Δὲ θὰ πάω στὸ λουτρὸ ἕως αὔριο, δὲ θ' ἀλλάξω ροῦχα καὶ δὲ θὰ χτενίσω τὰ μαλλιά μου γιὰ νὰ μὴ σβύσω τὰ χάρδια τῆς.

Δὲ θὰ φάγω σήμερα τὸ μεσημέρι, κι οὔτε τὸ βράδι, κι ἀπάνου στ' ἀχείλια μου δὲ θὰ βάλω μήτε κοκκινάδι μήτε πούντρο γιὰ νὰ μὲνει τὸ φιλί τῆς.

Κατάκλειστα θ' ἀφήσω τὰ παράθυρα καὶ δὲ θ' ἀνοίξω τὴ θύρα, γιατί φοβοῦμαι μὴ φύγει μὲ τὸν ἄνεμο ἡ ἐνθύμηση ποὺ ἔμεινε.

(Ἡ κούκλα)

Τῆς ἔδωσα μιὰ κούκλα, μιὰ κούκλα κερένια μὲ τριανταφυλλένια μάγουλα. Τὰ χέρια τῆς εἶναι κολλημένα μὲ καρφάκια καὶ τὰ πόδια τῆς λιγοῦνε.

Ὅταν εἶμαστε μαζί, τὴν πλαγιάζει ἀνάμεσό μας, κ' εἶναι τὸ παιδί μας. Τὸ βράδι τὴν κοιμᾷ καὶ τῆς δίνει τὸν κόρφο τῆς, πρὶ νὰ τὴν κοιμίσει.

Τῆς ὕφανε τρεῖς μικροὺς χιτῶνες, καὶ τῆς δίνουμε στολίδια τὴ μέρα τῶν Ἀφροδισίων, στολίδια καὶ λουλούδια.

Φροντίζει γιὰ τὴν ἄρετὴ τῆς καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ βγαίνει χωρὶς νᾶναι κι αὐτὴ μαζί τῆς· καὶ τὸ πιότερο τὴν φυλάγει ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ μὴ λυόσει ἡ μικρὴ κουκλίτσα καὶ γίνει στάλες κερσί.

Ἀθήνα,

Μετάφραση Δ. Π.

“ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ,,

Ψηλά, ψηλάθε βίγλιζαν και χαμηλά κυτάζαν
 Κ' είδαν τόν Μπέγη, πόρχονταν καβάλλα στ' αλόγο του
 Γοργά πατουῦν, γοργά κυλοῦν και γοργοκατεβαίνουν,
 Κι' ὁ Λίγιας πρόβαινεν ὀμπρός, ὁ διαλεχτός πλωτάρχος·
 Κι' ἀπὸ μεριά τὸν καρτεροῦν και τὸν κρυφανεμένουν:
 Κι' ἀπὸ μεριά τοῦ ξέβηκαν και τὸν γλυκορωτοῦσαν :
 — «Ποῦ πᾶς; ποῦ, πολυφήμιστε και πολυπαινεμένε,
 Μπέγη μας με τὸν ταμπουρά και τὴ γλυκὴ γυναίκα;»
 Κι' ὁ Μπέγη τὴ γλυκεῖα φωνὴ στάθηκε ν' ἀγροικίση·
 Κι' ἀπέκει τὰ ὄριοπρόσωπα θωρῶντας παλληκάρια,
 Μ' ἔγνωις ἐδιαλογίζετο με συλλογὲς και φόβους :
 «Πολ' ὄρια εἶναι τὰ πρόσωπα, πολ' ὄρια ἡ κεφαλή
 τους!

«Ποιὸ γένος τάχ' ἀρχοντικὸ και ποιά σειριά κρατοῦσι;
 Κι' ἂν γένος εἶν' ἀρχοντικὸ κι' ἀπὸ σειριά κρατοῦσι,
 Πρωτάξιοι θᾶναι στὸ σπαθί, τεχνίτες στὴν ἀμάχη,
 Μὰ θὰ σεισιτῶ, θὰ λυγιστῶ στὴν τιμημένη ἀμάχη.»

“Ὅπως πουλιὰ στὸν οὐρανὸ, τὸ κᾶμα τ' Ἄλωνάρη,
 Ἔτσι μαχόνταν με κραξιὲς τὴν ἀνελέητη ἀμάχη·
 Και τὸ κορμί τους σάλεψε, παράδεργε κ' ἐλύγα,
 Σὰν τὴ λυγιά, πὸν μάχεται με τῆς νυχτὸς τ' ἀνέμου·
 Κι' ὅπως χωράφι με σπαριά ἢ τρικυμὴ τοῦ ἀνέμου,
 Ἔτσι τὴ μάχη ἀλώνιζαν τ' ἀδάμαστα τ' ἀγόρια.

— Πῶς φάνταζε, σὰ θύμωσεν, ἡ ξαναμμένη ἀμάχη;
 — Σὰν τὴ φωλιά τὴν καθαρή, ποῦναι λαμπρὴ κι' ὄραία.
 — Και πῶς, με τίς κραχιτὲς φωνὲς κι' ὅλα τὰ πάθη, ἀχοῦσε;
 — Μ' ὄλους ἀχοῦσε τοὺς ἀχοῦς, σὰν τὸ καλὸ τραγοῦδι·
 Κ' ἦταν ἀκόμα στὴν εἰδὴ, ὄρια μ' ἀκμὴ και νιότη,
 Σὰν ἄνθι κόκκινο, πὸν ἀνθεὶ καλὸ και λουλουδιζε.

Ἦ σὰν κορίσι μ' ἐλικιὰ και κάλλι στολισμένο,
 Πὸν οἱ πουλητάδες διαλαλοῦν ἀνάμεσα σ' ἀρχόντους·
 Κι' ἀπέδω ὁ Μπέγη φάνταζε, σὰν κερδιστὴς φτα-
 [σμένος,
 Ξαγοραστὴς, με τὴ λαμπρὴν ἀρμάτα φορεμένος·
 Κι' ἀπέκει ὁ Λίγιας, διαλεχτός ἀνάμεσα στ' ἀγόρια,
 Πρόβαλλεν, ἄρχος, ζηλευτὴς, ἄξιος και τιμημένος.
 Με τὰ λαμπρά τους τὰ σπαθιά τὴν πλερωμὴ μετροῦσαν,
 Κι' ἀντὶς χρυσάφι, τίς γλυκεῖες ζωὲς εἶχαν βαλμένες·
 Και, πουλητάδες ἀκριβοὶ, οἱ Μοῖρες τους στεκόταν,
 Μετρῶντας τους τὴν πλερωμὴ στὰ ζύγια τὰ θλιμμένα.

Πίσω ἀναδρόμισε χλωμὸς, σὰ μῆλο μαραμένο
 Και τὸ χαμὸ του λόγιασε πολὺ γοργοφτασμένο·
 Μέσα του πικροστενάξε κ' εἶπε βαρυθλιμμένος:
 « Ἄλλοι, πῶς, ἀπ' τὴ Μοῖρα μου, εἶμαι κυνηγημένος!
 Τώρα πιά, ἀλάθευτα, ὁ χαμὸς ἔχει μου γοργοφτάσει,
 Κι' ἂν ἦταν, τάχα, βολετὸ και τρόπος νὰ περάσει...
 Τρέχοντας, ὅξω ἀπ' τὴν πικρὴ, νὰ φύγω τὴν ἀμάχη·
 Κ' ὕστερα, στέλνω ξαγορὰ στὸ νοῦ του ὅσα δὲ θάχη·
 Στέλνω του χίλια δίστηλα και χίλια κολωνᾶτα,
 Ν' ἀφήση μάννα κι' ἀδεργη, στέλνω και τόσο δέκα,
 Ν' ἀφήση μου τὸν ταμπουρά και τὴ γλυκὴ γυναίκα...»

Δέρνεται ἡ καλομάννα του, κόβει τὰ μάγουλά της,
 Με δάκρυα βρέχει ἡ ἀδεργη τὰ πλουμιστὰ σκουτιά της.
 «Ὄ! γιούγκα μου, και ποῦ μᾶς πᾶς; ἄλλοι! και ποῦ
 μισεύεις;
 Κ' ἐμᾶ; μᾶς καίγεις με καμὸ, μᾶς λούγεις με τὸ δάκρυ;
 Σὲ μακροννὸ, σ' ἀλαργινὸ, σ' ἀγύριστο ταξίδι...»

Ἄλλοι, πεζὸς θὰ κατεβῆς τ' Ἄδη τὰ σκαλοπάτια·
 Σκαλι, σκαλι, θὰ κατεβῆς, σκαλι, θὰ μετανοιάνης
 Και σὲ σκαλι θὰ στέκεσαι, νὰ πικροσυλλογιέσαι :
 « Δὲν ἔχω τὴ γυναίκα μου νὰ περιξεραντώνω,
 Νὰ παίζω και νὰ χαίρωμαι και νὰ γελῶ στὴν κλίνη.»
 Πῆρες τὴν πλάκα πεθερὰ, τὴ μαύρη γῆς γυναίκα

Κι' όλα τὰ λιανολίθαρα τὰ πῆρες συγγενάδια.
 Ἄλλοι, τὸ δόλιον ταμπουρά θέλ' ἀπαλησημονήσης·
 Τὴν κλίνη τῆς γυναίκας σου πλιό σου δὲ θὰ θυμᾶσαι,
 Τὸ δροσερὸ τὸν κόρφο της, ποὺ γλυκοαναζητᾷ σε,
 Κι' αὐτὴ σὰν ἄμπελος ἀνθεῖ, σὰ χώρα λουλουδίσει·
 Γιὰ σῆκου ντύσου τ' ἄρματα καὶ σείσου καὶ λυγίσου,
 Γιὰ ζώσου τ' ἄργυρὸ σπαθὶ καὶ σύρε ὀμπρός καὶ πίσου·
 Μὰ ἐσὺ κοιτέσαι ἀλύγιστος καὶ δὲ μᾶς συντυχαίνεις·
 Στὸν κάτω κόσμῳ τί θεωρεῖς, ποὺ τόσο σὲ πικραίνει ;
 Γυμνὸ ναι τ' ἄσπρο σου κορμὶ, ἄλλοι τὸ λουλουδένιο,
 Οὐ! οὐ! κι' ἄλλοι, ποὺ οἱ γιάνομοι σὲ σφάξαν οἱ γιοχ-
 [τροί σου,

Ματώσαν τὰ ξανθὰ μαλλιά στὴν ὄρια κεφαλή σου·
 Καὶ ποῦναι τὸ σαράγι σου, γὰ σοῦ τὸ μοσκοπλύνω ;
 Σταμνὶ γὰ χύσω ἀνθόνερο καὶ τρία κανάτια μόσκο,
 Λίτρα μὲ τὸ ροδόσταμο γὰ σοῦ τὸ περιλουσῶ.»
 Ἔτσι θρηνοῦσαν κ' ἔλεγαν κ' ἔχυναν μαῦρα δάκρυα...

Κι' ὁ Λίγας τὴ γυναῖκα του κλαμένη καὶ σκιασμένη
 Ὁξω μὲ βιάσην ἔσερνε, τὴν κοντυλογραμμένη·
 Κι' ἀπὸ τὴ βιάση τὴν πολλὴν ἐσχίστη ἢ φορεσιά της
 Κ' εἶδε τὰ κάλλη τοῦ κορμοῦ καὶ τὰ πιθέματά της·
 Εἶδε το καὶ τὸ θάμαξεν καὶ καλολόγιασέ το
 Τὸ κρυσταλλένιο τὸ κορμὶ καὶ τοῦ πουλιοῦ τ' ἀστήθι·
 Πούλια χρυσὴ κι' Αὐγερινὸ εἶδε περιγραμμένα
 Στὰ δυὸ βυζιά τοῦ κόρφου της, τὰ λινοσκεπασμένα.
 Κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ κοκκινοπορφυρίζει,
 Σὰν τὸ βεργὶ βεργίζεται, σὰν τὴ λυγιά λυγίζει·
 Σηκώνει τ' ἄσπρα χέρια της καὶ τὰ λαμπρὰ βραχιόνια
 Καὶ κρύβει, ἢ καλοζώντανη, τὸ ροδοπρόσωπό της·
 Σὰν τὸ πουλάκι στὸ κλαδί, ἔτσι κρυγισσταλιάζει,
 Σὰ νύφη μὲ τὰ τέλια της, στέκεται καὶ δειλιάζει·
 Τρέμει τον, ὄντας τὴν κρατεῖ, σὰν τὴν ἀλαφοπούλα,
 ὄντας τὴ σέρνει, ἀκολουθεῖ, σὰν τὴ γελαδοπούλα...

Κι' ὁ Λίγας, πῆρε, ὁ διαλεχτὸς ἀνάμεσα στ' ἀγόρια,
 Τὸν ταμπουρά καὶ τὴ γλυκὴ κ' ἐρωτικὴ γυναῖκα·

Ἀπὸ τὴ μέση τὴν κρατεῖ καὶ τὴ σφιχταγκαλιάζει
 Καὶ στὸ χαρούμενο ἄτι του φέρνει τὴν κι' ἀνεβάζει·
 Κι' ἀπ' τὸ πολὺ παιχνιδίσμα καὶ τὴν ὀρμὴ τοῦ ἀλόγου
 Λύθηκεν ἢ ὀμπόλια της, πῶδενε τὰ μαλλιά της·
 Καὶ τὰ μαλλιά της χύθησαν, σὰν τὸ ψιλὸ μετάξι,
 Ξανθὰ, πολλὰ κ' ἐπίγουρα, πλεμένα μὲ τὴν τάξη·
 Κι' ἀπ' τὸ πολὺ παιχνιδίσμα καὶ τὴν ὀρμὴ τοῦ ἀλόγου,
 Τρικύμησάν της τὰ μαλλιά, τὰ μοσκοβολισμένα,
 Ἄνεμισε ἢ ὀμπόλια της, ἢ βαρυξομπλιασμένη,
 Ποῦχε τίς ἀκροκέντιστες κόκκινες παπαροῦνες·
 Ἄνεμισε κι' ὁ γῦρος της ὁ πολυκεντισμένος
 Κ' ἐφάνη ὁ ποδαστράγαλος, ὁ τρισπεριγραμμένος...
 —Ποῦ πᾶς; ποῦ; χρυσογέρακα μὲ τὰ φτερά βαμμένα ;
 —Πάγω στὰ σπίτια μου ψηλὰ, τὰ μαρμαροχτισμένα.
 —Καὶ τί κρατᾷ; σιὰ νύχια σου, ἄξιε μου κυνηγάρη ;
 —Τὴ γιὰ τὴν καλοπλέξουδι, τὴν ἄσπρη περιστέρα.
 Ἔτσι τραβοῦσε σπῆτι τοῦ ὁ Λίγας καβαλλάρης
 Μὲ τὸν καινούργιον ταμπουρά καὶ τὴ γλυκὴ γυναῖκα,
 —Καὶ πῶς χαίρεται σπῆτι τοῦ, τὴ λιόφω τὴν ἡμέρα
 Ὁ Λίγας μὲ τὸν ταμπουρά καὶ τὴ γλυκὴ γυναῖκα ;
 —Καλὰ χαίρεται σπῆτι τοῦ, γελᾷ καλὰ καὶ παίζει
 Μὲ τὸν καινούργιον ταμπουρά καὶ τὴ γλυκὴ γυναῖκα·
 Κρούει ἀσκημένα δάχτυλα πὰ στὰ χρυσὰ τὰ τέλια
 Κ' ἡμέρον βγάνει τὸν ἀχὸ καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι·
 Κ' ἡ κόρη πλάγι στέκεται κι' ἀκούει τὸ παλληκάρι
 Καὶ σὲ χρυσόκλωνο περνᾷ κουκκὶ μαργαριτάρι.
 Κ' ἐκεῖ στὸ γόνα τὴν κρατεῖ καὶ γλυκοσυντυχαίνει :
 —«Κόρη, γιὰ δὸς μας φίλημα, γιὰ δὸς μας μαῦρα
 [μάτια.»

Κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ κοκκινοπορφυρίζει,
 Σὰ ρόδι, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπη.
 Μὲ τὴν ἀγάπη τὴν πολλὴ καὶ δυνατὴν ἀγκάλια,
 Βαροῦν τὰσήμια στὰ βυζιά καὶ τὰ κουμπιά στὰ στήθι·
 Κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ τρέμει σὰν ἀλαφάκι,
 Σὰ λάφι, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπη·
 Καὶ μὲ τὸ ἐρωτοπάλαμα ποὺ κάνει τὸ ζευγάρι,
 Τρέμουν κι' ἀχοῦνε τὰ φλουριά στὸ ἐρωτικὸ κλινάρι.

ΓΙΑ ΤΟΝ

ΑΥΓΕΡΗ

Ὁ Μάρκος Αὐγέρης εἶναι 30 χρονῶν, ἀπὸ ἑνα Ἡπειρώτικο χωριὸ λίγες ὥρες ὄξω ἀπὸ τὰ Γιάννινα. Ἡ ἐπιστήμη του ἢ γιατρική, πού τὴ σπούδασε ἀπὸ τὸ 1901. Ὁ Χρηστομάνος ἔδωκε στὴ Νέα Σκηγιή στὸ 1904—5 ἕνα δράμα του— Ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους — καὶ τὸν εἶχε σὰν τὸ χαϊδεμένο τῆς τέχνης. Κάποιοι, μπορεῖ νὰναι ὁ Μαλακάσης, τὸν εἶπε Κρυστάλλη, ἂν καὶ σ' ἐμᾶς φαίνεται πὼς τὸ **Χοῦ** τῆς Ἡπειρώτικης γλώσσας μονάχα κ' ἄλλα κάμποσα ἐξωτερικὰ στολίδια, πού μπορεῖ καὶ νὰναι τῆς τύχης ὁμοιότητες, μποροῦν νὰ δώκων Κρυστάλλη ἀπὸ τὸν Αὐγέρη. Μὰ καὶ πολὺ πρῶτος κ' ἄγουρος καρπὸς ἤθελε νὰ πέση κ' ἀκάματος πολὺ μιὰ κριτικὴ γιὰ ἕνα παιδί τῆς Μούσας, πού ὄχι σταμάτησε μὰ οὔτε ἄρχισε ἀκόμα. Πῶς νὰ κρίνουμε ἕνα ποτάμι πόσο κῦμα ἔχει καὶ ποιά κλωθογυρίσματα θὰ πάρη στὴν μακριὰν ὁρμὴ τοῦ δρόμου του, ἀπὸ τὸ λιγοστό κ' ἄς εἶναι ἀγκαλιὰ καὶ δροσερὸ καὶ κρυσταλλένιο, μουρμούρισμα τῆς πρῶτης πρῶτης του πηγῆς; Εἰς ἀφνου ἐκεῖ πού πάει σὰ νεράϊδας φίλημα μὲ τὸν κελαδισμό του ἀπαντάει γκρεμὸ καὶ ρίχνεται μὲ τόλμη ἀεροκρέμαστο, βοερό, κ' ἄξαφνα πληθαίνει. Ἄς πάρουμε λοιπὸν τὴν ὄχτη του κ' ἄς γυρίσουμε ὅπου γυρίζει κ' ἄς κατεβούμε ὅπου κατεβῆ. Τοῦ ταξιδιοῦ ἢ εὐφροσύνη θὰ μᾶς ὑπομονέψη. Ἀγκαλιὰ καὶ τὰ τραγούδια του λιγοστά κ' ἀριὰ ἀκόμα στὰ δάχτυλα μετριοῦνται, μόνο πού ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν στὰ τελευταῖα κ' ἄλλα ἀκόμα βγήκανε στὸ φῶς ἀπ' τὸ συρτάρι του. Καὶ τὸ συρτάρι αὐτὸ κρατάει πολὺν Αὐγέρη ἀκόμα. Αὐτὸν ὅμως πού μᾶς δίνεται σὰ μιὰ σπάνια εὐχαρίστηση οἱ νέοι στὴν Ἀθήνα τὸν διάβαζόν καὶ τὸν ζητοῦν, γιὰτι μπορεῖ καὶ νάχη αἷμα ἀπὸ τὴ νέα γενεά. Ἄν ἔλεγα, ὡς τόσο, τὴ δική μου γνώμη, βάνοντας ἔτσι μὲ τὸ νοῦ πὼς ἔχει καμμιάν ἀξία, τοῦτον τὸν φιλημένον

ἀπ' τὴ Μοῦσα ἔπρεπε νὰ μὴ τὸν ἀρίναν οἱ νέοι ὀλης τῆς φυλῆς τις χαρὲς ἐκείνες ν' ἀπολάβουν τις σπάνιες, κ' οἱ παλιότεροι γιὰ νὰ πιοῦν μὲ τὸ παλιὸ ποτήρι τους ἕνα νέο κρασί πού μ' αὐτὸ θὰ μεθύση ἢ γενεὰ ἢ αὐριανή.

ΑΛΕΞΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΔΕΚΕΒΡΗΣ 1912

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

— Ἀναγκαστήκαμε νὰναβάλουμε τὴν ἐκδοσὴ τοῦ 4ου ἀριθμοῦ τοῦ περιοδικοῦ μας γιὰ τὸ μῆνα τοῦτον, ἀπ' ἀφορμὴ τὴν ἀνώμαλη πολιτικὴ κατάστασι. Θὰ πεθυμούσαμε νὰβγαίνεν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μὲ πιότερες σελίδες, μὰ δὲν εἶταν εὐκόλο νὰ συγκεντρώσουμε τὴν χρειαζομένην ὕλη γιὰτι κ' οἱ συνεργάτες μας δὲν εἶχαν κεφάλι νὰ μᾶς βοηθήσουν γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Ἐπειτα σὲ τέτιες περιστάσεις ἐπόμενο εἶναι νὰ λουφάξει κ' ἡ φιλολογία μας γιὰ νὰ ἐσηκωθεῖ κατόπι πιὸ μεστωμένη καὶ ζωερὴ μὲ τὴ νέα πού θὰ φουσήσει αὔρα.

— Λαχταρούσαμε νὰ δημοσιέψουμε κανένα ἀνέκδοτο ἔργο τοῦ κ. Πάλλη μὰ δὲν μπορέσαμε γιὰ τὴν ὥρα νὰν τὸ πετύχουμε. Κ' ἐπειδὴ εἶναι ἔλλειψη γιὰ μᾶς, νὰ μὴν τυπωθεῖ ἔως τώρα στὸ περιοδικὸ μας τίποτα τοῦ μεγάλου πρωταγωνιστῆ τῆς γλωσσικῆς μας ἰδέας, τυπώνουμε τοὺς ἔξι στίχους «στον Ὅμηρο» πού ἔφκισε τὸν καιρὸ πού ἐπισκέφτηκε τὴν πόλη μας πρὸ πέντε χρόνια, ἃ δὲ γελιούμαστε. Τὸ ἐπίγραμμα αὐτὸ, πού μᾶς ἀρέσει ξεχωριστὰ—γιὰτι οἱ στίχοι του ἔχουνε μιὰ κλασικὴ ὁμορφιά κ' ἡ **θέση** του εἶναι πολὺ πετυχημένη—τὸ δημοσιεύουμε ὄχι μονάχα γιὰτι πάντα εἶναι ἐπικαιρο γιὰ ἕνα συμυραϊτικὸ περιοδικὸ μὰ καὶ γιὰ μι-

κρὸ δεῖγμα τῆς μεγάλης λογοτεχνικῆς ἀξίας τῶν ἔργων τοῦ μεταφραστῆ τῆς «Ἰλιάδας» καὶ τῆς «Νέας Διαθήκης».

— Ἐχομε ἀρκετοὺς νέους λογοτέχνες ποὺ τὰ ἔργα τους γιὰ διάφορες αἰτίες δὲ γνωριστήκανε πλατιά. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Μάρκος Αὐγέρης. Ἐμεῖς ἀποφασίσαμε νὰν τυλώσουμε στὸ φυλλάδιο μας τοῦτο μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ «Τραγοῦδι τῆς τάβλας» γιατί εἶναι κρῖμα ποιητῆς ἔτσι ἐκλεχτὸς σὰν κι αὐτόνε νὰ μᾶς εἶναι, σὲ μᾶς ἐδὼ τοῦλάχιστον, τόσο λίγο γνωστός. Τὸ ἴδιο θὰ κάνουμε ἴσως καὶ γιὰ ἄλλους σὲ κατοπινὰ μας φυλλάδια.

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι σὰ μὰ μικρὴ ραψωδία μὲ ζηλευτὸ πλαίσιο, ποὺ μέσα του ξετυλίγεται τόσο ρωμαίικα ἢ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴ ζωὴ. Διαβάζοντάς το, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ νομίσεις πὼς τὰ πρόσωπά του εἶναι ὀμηρικοὶ ἥρωες τῆς ἐποχῆς μας καὶ οἱ σκηνοῦλες του εἶναι ἀδύνατο πάλι νὰ μὴ σὲ θυμίσουνε ἄλλες ἀνάλογες ὀμηρικὲς σκηνές. Ἐπειτα οἱ δεκαπεντασύλλαβοὶ του εἶναι ἔτσι τεχνικοὶ κι ἀψεγάδιαστοι, ποὺ τὸ κάνουν ἕνα εὐγενικώτατο δημοτικὸ τραγοῦδι πρώτης. — Σι' ἄλλη σελίδα φκιάνει ἕνα πεταχτὸ σκίτσο τοῦ Αὐγέρη ὁ συμπατριώτης του καὶ συνεργάτης μας κ. Ἀλεξᾶς.

— Τὸν περασμένον Αὐγούστο γιορταστήκανε στὴν Ἀθήνα τὰ εικοσιπεντάχρονα τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τοῦ κ. Στεφ. Μαρζώκη ποὺ δὲν προφτάσαμε νὰν τῆναγγεῖλουμε στὸν προηγούμενὸ μας ἀριθμὸ.

Ἐνας ἀρκετὰ μεγάλος κύκλος ἀπὸ λογοτέχνες ὄχι μονάχα τῆς περασμένης μὰ καὶ τῆς σημερινῆς γενεᾶς, τριγύρισε μὲ ξεχωριστὴν ἀγάπη τὸ γλυκὸ ποιητῆ, ποὺ δούλεψεν ὅσο μποροῦσε φιλότιμα στὸ μακρὸ ποιητικὸ του στάδιο καὶ ποὺ στάθηκε θερμὸς πάντα περασπισταῖς τῆς γλωσσικῆς μας ἰδέας. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἔχτελώντας τὸ χρέος της, τὸν παρασημοφόρησε κ' ἔτσι ἐγκαινιάστηκε μὲ καινούργια ἐποχὴ ποιητικῆς

ζωῆς μὲ πολλὰς ἐλπίδες γιὰ τοὺς ἀξίους ποιητῆς, τοὺς πλάστες αὐτοὺς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς.

— Τὸν περασμένο Ὀκτώβρη τὸ περιοδικὸ μας... εἶχε τὴν τιμὴ νὰ γίνῃ θέμα κάποιου χρονογραφήματος τοῦ κ. Τσοκόπουλου. Κρίμας, ποὺ δὲν μᾶς περισσεύει τόπος νὰ βάλουμε κἐδὼ μερικὰ του κομμάτια' θάταν ἀπὸ λαψη πρώτης. Ὁ ἀγαθὸς γαζιεῖρης νόμισε πὼς ἡ λογοτεχνία ἔχει σκέση μὲ τὴν κούτρα του, ποὺ κατεβάξει κάθε μέρα τόσα θαμὰσια πράματα γιὰ τὰ γούστα τοῦ κοσμάκη. Πιάνει λοιπὸν καὶ στολίζει τὸ χρονογράφημά του (ὁ τίτλος του : «Νεότης χωρὶς σίγμα») μὲ τὴν «Τριλογία τοῦ συνεργάτη μας κ. Μακρινοῦ καὶ μὲ κάτι χαριτωμένα τσαίσματα κ' ἐξυπνάδες λεπτές, Θεέ μου καὶ φύλαγε! — Ἐπειτα τὸν τίτλο τοῦ περιοδικοῦ μας ἔχει τὴν καλοσύνη νὰν τονὲ βλέπει (δὲν ξεῖρουμε ἄφορεῖ καὶ γιαλιὰ) καὶ νὰν τονὲ διαβάξει δίχως σίγμα. Κ' ἔμεῖς στενοχωριοῦμαστε ἄδικα τόσον καιρὸ γιὰ τὸ καθαρευουσιάνικο «Νεότης» ποὺ γιὰ λόγους ἄλλους δὲ μᾶς εἶταν εὐκόλο νὰν τὸ σιάζουμε. Γιὰ τὴν προστυχία καὶ τὴν κακοήθειά του αὐτὴ δὲν παραξενευοῦμαστε. Τέτια χαρίσματα σιτοὺς κυρίους καθαρευουσιάνους εἶναι ... ψιλὰ πράματα.

— Ἀπὸ τὰ «Χρονικά» τῆς Πόλης μάθαμε πὼς τὸ ἐκεῖ «Προοδευτικὸ Κέντρο» κατάρτισεν ἀπὸ τὸν περασμένον Αὐγούστο καὶ λογοτεχνικὸ τμήμα. «Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος στὸ λογοτεχνικὸ τμήμα πρέπει νὰ ἔχει γράψῃ λογοτεχνικὰ ἔργα καὶ μετάφρασες». Σύμφωνα μὲ ἄρθρο αὐτὸ, ποὺ θᾶναι κ' ἡ βάση τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Λογ. τμήματος, ἡ ὀλομέλεια τοῦ Κέντρου, γιὰ νὰ σχηματιστεῖ ὁ πυρῆνας τοῦ τμήματος, ψήφισε καμιά δεκαπενταριά μέλη τοὺς κ. κ. Φ. Φωτιάδη, Ζ. Φυτίλη, Α. Γεωργιάδη, Ν. Σαντοριναῖο, Χρ. Δεληγιαβούρη, Μίνοα Καλόγνωμο κ. ἄ. — Οἱ κ. κ. Γιάννης Ψυχάρης, Ἄλ. Πάλλης καὶ Κωστῆς Παλαμᾶς ψηφιστήκανε ἐπίτιμα μέλη — Συχαροῦμαστε κ' ἔμεῖς ἀπ' ἐδὼ τὸ Προοδ. Κέντρο γιὰ τὴν πρωτοβουλία του αὐ-

τῆ κ' ἐλπίζουμε πὼς δὲ θάναι μικρὴ ἢ ὠφέλεια πὸν θάβγει γιὰ τὴ λογοτεχνία μας ἀπὸ μιὰ τέτια συστηματικὴ γι' αὐτὴν ἐργασία.

— Ἡ «Τριλογία» τοῦ συνεργάτη μας Μικροῦ (Φιλαλήθη Εὐγένη) πὸν τυπώσαμε στὸ περασμένο μας φυλλάδιο, φάνηκε σὲ μερικοὺς συνιδεάτας μας σὰν κάπως ἀκώνευτο λογοτεχνικὸ κομμάτι. Πιθανὸν οἱ φίλοι μας νὰ μὴν καλοπρόσεξαν τὸ συμβολισμὸ τοῦ ποιήματος — πὸν κ' ἐμεῖς ὁμολογοῦμε πὼς ἴσως νὰ τὸνε στρίμωξε λιγάκι τὸ κάπως ἀόριστο καὶ ἀσύνδετο ὕφος, μὲ λίγα λόγια ἢ τεχνοπλοπία τοῦ ποιητῆ—καὶ γιαντὸ νομίζουμε σὰ χρέος μας (ὄχι βέβαια γιὰ τὸ σιὸρ Τσοκόπουλο) νὰ ποῦμε ἐδῶ μὲ δυὸ λόγια πὼς στὸ πρῶτο μέρος τῆς «τριλογίας» ὁ κ. Εὐγένης θέλει νὰ δείξει τὸν Ἐμπνευσμένο κάθε καιροῦ, ἀκολουθώντας τὸν παλιὸ Ἑλληνικὸ μῦθο γιὰ τὴ γένεση τῶ Δελφῶν καὶ τοῦ ἀφαλοῦ τῆς Γῆς. Στὸ δεύτερο μέρος θέλει νὰ παραστήσει τὴ φόρα τοῦ Ἐμπνευσμένου γιὰ τὴν πολεμικὴ ζωὴ, ὕλική ἢ πνευματικὴ, καὶ στὸ τρίτο τὴν ἀθανασία καὶ τὰ αἰώνια νιάτα τοῦ ἔργου του. Πῶς διατυπώνει τὴν ἰδέα του, τὸ λένε οἱ στίχοι.

Τὰ τελευταῖα «Χρονικά» τῆς Πόλης ἀναδημοσιεύοντας ἕνα δυὸ κομμάτια ἀπὸ τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τοῦ συνεργάτη μας κ. Φριλίγγου ἀφιερώνουν δυὸ γραμμὲς γιὰ τὸ μεταφραστικὸ αὐτὸ ἔργο σὰν κριτικὸ σημεῖωμα. Τὶς ἐσηκῶνουμε γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας :

«Ὁ κ. Κ. Φριλίγγος, γνωστὸς λόγιος τῆς Σμύρνης, μετάρφρασε καὶ τύπωσε στὴ δημοτικὴ μας τὸ λυρικὸ ποίημα Ἄσμα Ἀσμάτων, πὸν ἀποδίδεται στὸ Σολομών. Ἡ μετάφραση αὐτὴ φιλοδουλεμένη, δημιουργικὴ, μᾶς δίνει γενικὴ καὶ καθαρὴ εἰκόνα τοῦ φόντου τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔργου, καμωμένη σὲ στίχους καθαρούς καὶ διάφανους. Ἰσως ὁ σκοπὸς τοῦ μεταφραστῆ, νὰ παρουσιάσῃ πρὸ καταληπτὰ τὸ ἔργο, ἄλλαξε λιγάκι ἢ πολὺ τὸν ἐξωτερικὸ χρωματισμὸ του καὶ τὸ σκεπτικισμὸ πὸν τοῦ δίνει ἢ θεολογία, ἴσως νὰ ἄλλαξε καὶ αὐτὴ τὴν ἀρχαιοπρέπεια του. Μὰ ὅπως μᾶς τὸ δίνῃ βλέπουμε μπροστὰ μας ἕνα Ἄσμα Ἀσμάτων μὲ καθαρὸς ἐννοιες, λαμπικαρισμένο καὶ τόσο νοητὸ, σὰ δημοτικὸ τραγοῦδι.»

ΜΑΒΙΛΗΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς Τέχνης. Ἀπὸ τοὺς ἀριστοκράτες τῆς ἔμπνευσης. Ἔπεσεν ἡρωϊκὰ τὸν περασμένο μῆνα μέσα στὴ μάζα τῶν πολεμιστῶν σὰν κοινὸς στρατιώτης, ὁ εὐγενικὸς ὁ σονετογράφος. Ἀθόρυβος ὁ χαμὸς τοῦ ὄπως τὸν ποθοῦσε κ' ἡ ψυχὴ του. Τὴν ὥρα πὸν τὸ αἷμα του ἐπότιζεν ἕνα κομμάτι γῆς, θὰ λουλούδιζε τ' ἀχεῖλι τοῦ ἀπὸ μιὰν ὑπέρατην εὐχαρίστηση. Τί κι ἂ δὲν τὸν εἴξεραν οἱ πολλοὶ, τί κι ἂν ἀκόμα τὸν παραγνωρίζανε; Φτάνει πὸν τὸν ἐνιωσαν οἱ λίγοι, πὸν τὸν ἐλαψαν οἱ ἐχτιμητὲς τοῦ οἱ μεθυσμένοι ἀπ' τὰ γλυκὰ του σονέττα. Ὁ Λαυρέντιος Μαβίλης στάθηκε κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄξιους καὶ ἀληθινούς ἀγωνιστὲς τῆς γλωσσικῆς μας ἰδέας πὸν θὰ τοῦ χρωστάει πολλά. Τότε στὴ μπόρα τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, αὐτὸς εἴτανε πὸν βροντοφώνησεν ἐπίσημα ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς βουλῆς πὼς ἡ κοινὴ μας γλώσσα θὰ εἶναι ἡ δημοτικὴ καὶ ὄχι ἡ γλώσσα πὸν μαθαίνεται ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ πὸν κάθε ξένος μπορεῖ ἀπ' αὐτὰ νὰ τὴνε μάθει. Αὐτὸς ἀπόδειξε πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑψοθοῦν τὰ δέκα ἑκατομύρια τῶν Ἑλλήνωνε στὸ ἐπίπεδο τῶν ὀλίγων μορφωμένων τάξεων. Αὐτὸς καταντρόπιασε τοὺς κούκλους γλωσσαμύνητορας καὶ ξετίναξε μὲ τὰ ἐπιχειρήματα του τὴν ἀμάθειά τους. Ἐξ αἰτίας τοῦ Μαβίλη ἀνακρίθηκε ὁ σαλτιπάγκος Μιστριώτης καὶ μπῆκε μιὰ χαρὰ στὴ θέση του. Τέλος ἡ ἀγόρευση του ἐκείνη θὰ μείνει ἱστορικὴ σιὰ χρονικά τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος. — Ἀξίξε νὰν τυπώσουμε ἐδῶ μερικὰ σονέττα του ποιητῆ πὸν θρηνοῦμε καὶ λυπούμαστε πὸν δὲ μᾶς περισσεύει τόπος· ἐλπίζουμε νὰν τὸ κάνομε στὸ ἐρχόμενὸ μας φυλλάδιο.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Jaroslav Vrchlicky

Ἡ τσεχικὴ φιλολογία ἔχασε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ δοξασιμένους ἀντιπροσώπους της : τὸν μεγάλον ποιητὴ Jaroslav Vrchlicky ποὺ πέθανε τὸν περασμένο μῆνα σὲ ἡλικίᾳ 59 χρονῶν.—Ἔϊταν καθηγητὴς τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πράγας καὶ γραμματέας στὴν τσεχικὴ ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν ἑραίων γραμμάτων. Ὁ V. εἶχε πολὺ μεγάλην ἐπίδραση στοὺς σύγχρονους του. Πλούτισε τὴ γλώσσα καὶ τὴ φιλολογία τοῦ τόπου του μὲ ὄλα τὰ διεθνή ἀριστουργήματα καὶ φύσησε μέσα τους τὴν πλατυὰ πνοὴ τῆς Ἐδραπαλικῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἐύπνησε στὴ Μποσμία τὴ λατρεία γιὰ τὴ λατινικὴ φόρμα καὶ γλύτωσε τίς φιλολογικὰς ἰδέας ἀπὸ τῆς γερμανικῆς κηδεμονίας. Ἡ ποίησις του ἔκανε ὅλη τὴ γύρα τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς σκέψης γιὰ τὴν ἐναὶς συγγραφῆς καταπληκτικὰ γόνιμος. Ἄφηκε 60 τόμους ποιήσεων, 30 θεατρικὰ ἔργα κ' ἕνα σωρὸ πεζογραφήματα. Μετάφρασε τὰριτουργήματα τοῦ Γκαίτε, τοῦ Ντάντε, τοῦ Μίλτον, τοῦ Οὐγκό, τοῦ Σέλλεϊ, τοῦ Δεκόντ-ντε Λίλ, τοῦ Δεσπάρντι, τοῦ Ἀυεριν, τοῦ Καρντούστη κ. ἄ.—Ἐναὶς λυρισμὸς θερμὸς ἐμφυχνώνει τίς συλλογῆς του, ποὺ οἱ πιὸ περιφνηματικὰ εἶναι : Ἡ «Σφίγγα» οἱ «Συμφωνίες» καὶ τὰ «Κομμάτια ἐποποιίας». Τὰ θεατρικὰ του ἔργα δὲν πέτυχαν τόσο.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΣΧΟΛΙΑΖΕΙ;

Ἄνάμεσα στὰ θύματα τοῦ «Τιτανικοῦ» εἶταν κι ὁ Ἀμερικανὸς δραματικὸς συγγραφέας Jacques Futrelle. Πρὶν τοῦ γένει ἀκόμα τὸ ναυάγιον εἶχε τελειώσει μιὰ του κωμωδία, ποὺ εἶταν νὰ παιχθεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ θέατρα τῆς Νέας Ἰόρκης κ' ἀπὸ τὴν παράστασίν της ἤλιπζε πολλὰ αὐτὸς κ' ἡ γυναίκα του. Ὁ Futrelle πνίγηκε μὰ τὸ χερσόγραφο τῆς κωμωδίας ἐσώθηκε ἀπὸ τὴν γυναίκα του ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὸ ναυάγιον. Τώρα τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι γιὰ νὰ παρασταθῆ αὐτὸς τίς μέρες. Ὁ τίτλος του εἶναι ὁ «Ἰπολοχαγὸς σκολιάζει ;» καὶ βάνει ἀπάνου στὴ σκηνὴ γνωστοὺς τύπους τῆς ὑψηλῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ κόσμου. Εἶναι περιττό, νὰ ποῦμε πόσο θὰ πετύχει τὸ ἔργο αὐτό, ὅσο μικρὴ κ' ἂν εἶναι ἡ ἀξία του.

— Ὅπως ἀναφέραμε καὶ ἔστο προηγουμένον μας φυλλάδιον, τὸν περασμένο Σεπτέμβριον γενήκαμε τὰ ἐγκαίνια τοῦ μνημείου τοῦ Βρετανοῦ βάρδου Narcisse Quellien στὴν La roche—Derrien. Ἡ τελευταία εἶχε κάποιαν ἰδιαιτέραν μεγαλοπρέπεια γιὰ τὴν παρευρέθημε σ' αὐτὴν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος τῆς Βρετανίας γιὰ νὰν τιμήσει τὸν πιὸ βρετανόν, τὸν πιὸ κέλτο ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ποιητῆς—Ὁ Quellien, ποὺ εἶταν στὴ σειρά μυθιστοριογράφου, ἐθνογράφου, ἱστορικοῦ καὶ πρὸ πάντων ποιητῆς, ἀφιέρωσε τὴ ζωὴν του γιὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς φυλῆς του καὶ τὸ ἔργο του θὰ μείναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φωτεινὰ κ' ἀκράτα τῆς ἱστορίας τῆς βρετανικῆς γλώσσας.

— Ὁ Stuart Mill ὁ ἐγγλέζος φιλόσοφος πέρασε τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του στὸ Avignon κ' ἐκεῖ ἀπόθανε. Ἡ πόλις ποὺ φυλάγει τὴν τέφρα του θὰν τιμήσει τὴ μνήμη του στήνοντάς του ἕνα μνημεῖον. Ὁ κ. Clemenceau, ὁ μεταφραστής τῶν ἔργων του, εἶναι τὸ κυριώτερον μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ποὺ θὰ πρωτοστατήσῃ στὸ ἔργο αὐτό.

— Τὸν περασμένο Σεπτέμβριον γιορταστήκαμε τὰ ἐκατόχρονα τῆς μεγάλης ὀλλανδέζας μυθιστοριογράφισσας Mme Bosboom—Toussaint, ποὺ τὰ ἔργα της ἐχτιμήθηκαμε ὄχι μονάχα στὴν Ὀλλανδία μὰ καὶ σ' ἄλλοια τὴν Ἑυρώπη. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ εἶταν γιὰ νὰ γίνουσι καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς προτομῆς της ποὺ ἔφτιασεν ὁ γλύπτης Auguste Falize.

— Ἡ Νορβηγία φαίνεται πῶς δὲ δίνει καὶ τόση σημασία στὰ λογιῆς-λογίῆς ἱστορικὰ της μνημεῖα. Ὁ Ἰψεν κατοικοῦσε πολλὰ χρόνια στὴ Χριστιανία σ' ἕνα σπίτι ποὺ λογάριάζαν νὰν τὸ κἀνουν μουσεῖον. Τὸ σκέδιον ὁμοῦ αὐτὸ τάφισαν κατὰ μέρος χωρὶς νὰν τὸ ψηφίσουν καὶ πολὺ—πολύ. Κ' ἔτσι τὸ σπίτι τοῦ μεγάλου δραματουργοῦ ἀγοράστηκε ἀπὸ ἕναν κερδοσκόπον κ' εἶναι σήμερον ξενοδοχεῖον. Ὁ «οὐτιλιταρισμὸς» πρῶτα ἀπ' ὄλα.

ΔΙΟΡΘΩΜΑΤΑ

Στὴ σελ. 97 στιχ. 5 τὸ : *Μὲ τὰ χερῶν σου — ἀλλοιά σου*—
διόρθωσε : *Μὲ τὰ χερῶν σου — ἀλλοιά σου*—
> > > > 9 τὸ : *Κ' εὐ εἶσαι τὸ κῆμα διόρθωσε : Κ' εὐ*
εὐ εἶσαι κῆμα.
> > 53 > 7 τὸ : *τὸν κῆπό του* διόρθωσε : *τῶν κήπων*
του

- * * 55 * 27. ὕστερα ἀπὸ τῆ φράση : *σιγὰ σιγὰ νὰ προστεθεῖ: μέσ' αὐτῆς ζωῆς τὸν ὕπνο, σιγὰ σιγὰ καὶ τὸ σεντοῦκι τῆς κ.τ.λ.*
- * * 103 * 30 *Μιὰν ὥρα* * *Πολλὴν ὥρα*
- * * 111 * 12 *Μπαλαζ* διόρθωσε: *Μπαλζάν*
- * * 112 * 18 *παρалаβαίνει* διόρθωσε: *περιλαβαίνει*
- * * 113 στὴν ὑποσημείωσιν τὸ: *Δεκέμβριος* διόρθωσε: *Δεκέβρης.*

* *

— Στὴν ἔκδοσιν τοῦ «*Ἄσμα τῶν Ἄσμάτων*» Σελ. 25 στιχ. 6 τὸ : *ἀπὸ τῆς γῆς τὰ σκότη* διόρθωσε: *ἀπὸ τῆ γῆς τὰ σκότη* κ' ὕστερα πρόσθεσε τὸ στίχο : *θενὰ πάω σιὸ μυρωδᾶτο τὸ βουνό.*

— Σελ. 25 στιχ. 32 τὸ : *Σὰ νὰ νοιώθω* διόρθωσε: *Σὰ νὰ σε νοιώθω.*

— Σελ. 30 στιχ. 30 πρὶν ἀπὸ τὸ : *Νάτανε πόρτα* κ.τ.λ. πρόσθεσε τὸ στίχο : *Νάτανε κᾶστρο βίγλες θὰ τοῦ βᾶζαμε.*

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΥ

Ἐκδόθηκε ἀπὸ τῆ «*Νεότητα*» σὲ ἰδιαίτερον τεύχος καὶ πουλιέται στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ εὐρωπαϊκὸ βιβλιοπωλεῖο *Abajoli* (Φραγκομαχαλά) φρ. 1.

ΤΟ
ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΩΝ Κ. Κ.

Δ. ΔΙΓΝΑΔΗ & ΣΙΑ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΙ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ

ΘΑΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΔΙΟΔΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

— Ἐκδόθηκε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ ἑκδοτικὸν κατάστημα τοῦ Rousseau τὸ νέο ἐπιστημονικὸ ἔργο τοῦ συνεργάτη μας κ. Στελίου Σεφεριάδη «*Reflexions sur le boycottage en droit international*» ποὺ κρήθηκε κολακευτικώτατα ἀπὸ εὐρωπαϊκὸς ἐπιστήμονας ὡς τὸν George Bry. Πωλιέται φρ. 1,50.

ΑΛΛΕΑΝΤΖΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΦΡ. 15,000,000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ " " 35,000,000

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΓΕΝΟΥΗ
ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΜΕΡΙΔΙΑΝΑ

ΙΔΡΥΤΗ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ιταλική Πίστωσις (Credito Italiano) εν Γενούη
Μάντζι και Σα Manzi & Co εν Ρώμη

Τράπεζα Εμπορίου και Βιομηχανίας (National Bank für Handel und Industrie) εν Βερολίμη

Εθνική Τράπεζα της Γερμανίας (National Bank für Deutschland) εν Βερολίμη

Τράπεζα της Δρέσδης (Dresdner Bank) εν Βερολίμη

Μέρκ Φινκ και Σα (Merk Fine & Co) εν Μονάχμη

Πιστωτική Καυσορροβασικὴ ἑταιρεία διὰ τὸ ἔμποριον καὶ τὴν βιομηχανίαν (Credit Anstalt etc.) εν Βιέννη

Μόναχον (Munich) ἑταιρεία ἀτυασφαλειῶν εν Μονάχμη

Ἐβάν Μακκένζι (Evan Mackenzie) εν Γενούη
Γενικὸς Διευθυντὴς

ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Γενικὸς Διευθυντὴς: EVAN MACKENZIE

Γενικὸς Βοηθὸς Διευθυντὴς: Dr Wm MACKENZIE

Διευθύνσις διὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Ἀυτοκρατορίαν:

ΟΜΕΡ ΔΗΜΗΤ ΧΑΝ, ΓΑΛΑΤΑ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Διευθυντὴς: Γεώργιος Α. Σταυρίδης

Βοηθὸς Διευθυντὴς: Ἀρίων Α. Σταυρίδης

Ἀσφάλειαι ζωῆς ὀλοκλήρου. Μικταί. Προικοδοτήσιαι καὶ διάφοραι. Τιμολόγια νέα καὶ ἐπιωφελέστατα. Ἀσφάλιστρα μετριώτατα. Ὅσοι οἱ μᾶλλον θλευθέροι. Ἀπόλυτος ἔξασφάλισις. Ἐλλειψις ἐνοχλητικῶν διατυπώσεων. Προθυμία διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν κινδύνων καὶ διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν ἀσφαλιστηρίων συμβολαίων.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διὰ τὴν Σμύρνην, τομὸν Ἀϊδινίου

καὶ νήσους Ἀρχιεπισκόπου

ΑΡ. ΕΞΑΠΑΛΟΓΓΑΟΣ καὶ ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

Μοδὸς Ναζαρέν (Νικηρεζιάν) Ἄρ. 38

ΣΜΥΡΝΗ

Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς: J. OUZIEL